

Dzeczynny malowóny swiat

Rodzëna i chëcz

Adres

Bělno znajã adres swój:
miono i nôzwěskò,
wiém, gdzie mieszkóm,
kùli lat móm.
Nigdzie sã nie zgubiã,
bò pamiãtóm wszěstkò.

Aneczka

To jô, Aneczka.
Wcyg zadôwóm pëtania,
bò wszëtkò wiedzec chcã.
Mëma, pòwiédz, co to je?
Tatkù, tatkù, rzeczë mie!
Lubiã bôjczy i zabôwczy,
wnetka sama bådã czëta ksążczy.
Môlé rãce, môlé nóżczy,
bò móm mało lat.
A tak baro, baro chcã
pòznac całi swiat!

Bādā gbùrā
dlô Dawidka

Mój tat̕k je gbùrā
Ōn kòchô swòjā zemiā.
Jô razā z tat̕kā
czāsto jidā w pòle
i ni mògā napasc zdrokù,
tak ti snòzotē je tuwò wiele.

Miedze z zelonyma krzama,
tej sej czerwiony jarzēbôk,
ptôszé gniôzda, ježēnē,
nen stôwk zarosli strzēną
i pòla na chtērnych rosą
taczé bòkadné plónē.

Jak jô bādā wiôldzi
i mòcny jak mój tata
též chcā bēc gbùrā
i òrac kaszēbską zemiā
snôżą, bliską sercu, na swiece jedina.
Mój tat̕k nauczył mie jā tak kòchac,
że nigdē sā z nią nie rozstónā.

Chto tak ò nas dbô

Reno pòkrzésnik czekô na stole,
to mëma gò dlô nas ùszëkôwa.
Do szkòłë pòdpòłnik wez – przëpòminô –
bo kòżdë dzeckò mùsi zdrów jesc.
Na pòłnié bądze smaczno zupa
i plinçe z bûlew jecz.
Tak smakòwito, jak nasza mëma,
nie gòtëje nicht.
Na pòdwiëczórk brzôd i swiëzi kùch,
mómë na te smaczci wiôldzi aptit.
Późni do wiëczërë pòspòłu sadniëmë,
to mdze òstatny môltëch dzys.
Pò jedzenim pòmòżemë mëmie ze stołu sprzątac,
niech òna òdpòcznie pò trudze dnia.
Kòchónô mëmùszkò, baro dzäkùjemë,
że wiedno dbòsz ò nas tak.

Dlô mēmē

Słunuszkò ze spikù wstało
i mie ò czims przëbôczëło.
Mëma mò dzys swòje swiàto,
ò tim doch kòżdë dzeckò pamiãtò!

Nëkóm na łakã pò kwiôtczi:
marzëbiônczi, zwônczi, niezabôczëzi.
Dóm je mēmie, òblapiã jã wkół szëji,
bò baro kòchóm mēmùszkã swòjã!

Jiwer z pùpką

Mëma, mëma
òbacz le,
mòja pùpka chòrô je!
Brzuszk jã bòli,
główka téż,
tak mòckò płacze,
pòmóz ji!
Mëma pùpkã pòmùjka,
na klin dzeckò swòje wzã.
Zaspiéwa kòlibiówkã.
Ùsnãła córeczka,
pùpka ju nie płacze.
Blós kòchónô mëma
znaje czarë taczé,
I wierzëc mòżesz czë téż nié!
Mëma na wszëtkò radã mô,
mëma pò prôwdze wszëtkò wié!

Mòja starka

Mòja starka je nôlepszô na swiece!
Znaje nôpiäkniészé bôjczy,
mô zaczarzony ògród.
Nie zmiszlóm, kòzdi gò mòże òbaczc.
Ù starczy kùr mie reno bùdzy
głosnym kikiriki!
Chòc pòdëszka mitkô jak pùch,
na pòwiekach móm jesz spik.
A tuwò słunkò złotima parmieniama skrzi.
Òpòcuszkù, na pòlcach wstôjóm,
niech starka jesz spi.
Timczasã òna rëchli ód słunka wsta,
jak skòwronk domôcy
ùsmiëwkã i dobrim słowã
òbùdza nowi dzień.
Ju w kùchni sã krzátô,
prawie zaczarza gazowi blacyk.
Smaczno pôchnie jestkù,
bò tak jak starka nie gòtëje nicht...
Mòja starka je nôlepszô na swiece!
Wiedno dlô mie nalëze czas.
Nie zmiszlóm, baro jã kòchóm!
I jak tu nie wierzc prôwdã gòdającym dzecóm?

Mój janiółk

Nad mòjim łózkã
wisy janiółk wężłobiony z drzewa.
Mô gąbkã òtemkłą
jakkbë wcyg chcôł spiewac.

Janiółka zrobił dlô mie stark,
bë mie pilowôł
w dzén i òb noc
i chrónił òd zlégò.

Na wiedno
bãdã mia w pamiãcë
tëch, chtërny mie kòchają,
bò dzãka nim
jem tak szczestlëwô
jak le bëc mòże!

Chto je kòchóny
rozmieje kòchac szczerze!

Na dobranoc

Nigle spac sã pòłożã
wzéróm na wieczórne niebò,
a gwiôzdë do mie pùszczają òkò
mëszlã sobie, òne gwësno
ze swòjèch niebieszich gniôzdków
mërgają do nas z wësoka.

W dzén spiã smaczno
a Matka Bòskò òkriwò je deką
i kładze na blónów pòdëszczy.
Òb noc bùdzą sã te skrë złoté,
bò sã cekawé
czë dzecë jesz sã mòdlą,
czë ptôszczy ùsnãlë,
czë miesądz wëplënął ju na strzébrnym
bòce...

Matka Bòzò jak kòzdò Nënka
bezùstòwno sã krzătò
i mò taczé dobré serce,
że pòceszëc rozmieje nawetka nômiészé
stwòrzenié bòzé.

Je kòl mie czej rãce do mòdlëtwë sklôdóm
jak starkòwi przënôszóm jestkù do łózka
jak z bracynkã sã bawiã
jak czëtóm òpòcuszkù.

Dzàkùjã Bòzò Nënko, Swiónowskò, Swôrzewskò, Swójskò
Terò ju mògã w ùbëtkù spac do rena.

Dobranoc.

Najô chëcz

Sztërë scanë, òkna, dwiërze, dak i kòmin,
to bùdink, chëcz, mój dodóm.

A bënë jizbë, kùchniô, kąpnica
to môl do żęcô.

W chëczë mëma, tatk, sostra, brat,
a czasã starka i stark.

Bùdink to blós są scanë,
a jak tam mieszkómë më:
mëma, tatk, dzecë, starkòwie,
to je chëcz, dodóm,
gdze z chãcą wrôcómë,
gdze nama pòspól dobrze je.

Òczë mëmë

Farwny je swiat dokòła.
Mòdré niebò z blónama jak pùchòwé pierznë
wzérò z górë.
Słúnce nibë złotò kùla ògrzewô nas.
Zelonô trôwa na łące
ùbestronô je biòłima malinczima marzëbiónkama
do plôtaniò wióneków.
Czôrną zemiã na pòlu
òrze tatk.
Apfelzynowi mòtil co letëchno lecy w dól
ë czerwiony zòpad słunôszka
co jidze prawie spac
snôżë są.
Ale nôpiãkniészë są
òczë mëmë
co mają wszëtczé farwë w se.
Czej na mie wzërają
tej na niebie wiedno tãga je.
Jò dzysò zbierzã nôpëszniészë kwiatë w jeden lop
ë dóm je mòji mëmie,
niech nima ceszi sã.

Pòdzâka dlô starka

Mój stark je cwiardi jak dąb
i zóden wiater gò nie złómie.
Prôcą râków dobiwôł swiat,
chòc prostą drogą jic mù nie bëło dóné...
Robòtë nigdë sã nie lãkôł,
jak prôwdzëwi Kaszëba
bùszno w trudze trëwôł.
Czej leno gwiôzdkã z nieba spadnie
starkòwi jã dóm!
Niech miast òrderu bãdze skrzëc
z pòdzâką za miłotë dôr
co dlô nas wszëtczych mô.

Roczëzna

Na roczëznã Natalczi
przëszło gòscy wiele.
Niesã dôrënczi
i sto lat spiëwają.
Natalka z ùsmiëwkã dzãkùje,
gòscy do stołu rôczi,
gdze torta ze swiëczkama stoi
i wiele jinszych smaczków,
chtërne lubią dzece.
Wszëtcë bawiã sã wesoło,
Natalka długò nie zabôczy tegò dnia.
Jak za rok znòwù sã pòtkają,
to kòzdi bãdze starszi,
bãdze miôł wicy lat...

W kapnicë

Jô w kapnicë lubiã męcé,
wòda, mędło, gąbka, rącznik.
Prësk, prësk, prësk –
czësté rãce, szëja, twôrz.
Jô w kapnicë lubiã męcé.
Brudu nijak sã nie bòjã,
bò sã chãtno mējã.

W mëminym ògródkù

W mëminym ògródkù piäkno rosce wszëtkò.
Je kapùsta, salôta, marchew i piotrëszka.
Nie felëje bòbù, cëbùlë i grochù.
Są gùrczi, dil, radisczi – wszëtczégò pò trochù.

Roscą téż w ògródkù wszelejaczé kwiôtëczki:
tërczi, pannë bez płot i żółtëchné nokce.
Są złocësté astrë, czerwioné lewkònie,
snôżo pòchną róże, wësoczé tëlponë.

Ale ò ùprawë mùszi baro dbac,
żebë pózni bëło co z ògrodu brac.
Ùkrãpiã rãkówë i pòmògã płoc,
bò chcã jak mëma robòcò bëc.

W mëminym ògródkù piäkno rosce wszëtkò,
i pò prôwdze wëzdrzi jak cëdowny rôj.
Prôcą rãków mòże człowiek dobëc wiele
i sã brzadã ceszëc i redowac tej!

Ò pòslësznocë

Anielscé dzôtci

Pòslészny drëch i drëszka
nigdë sã nie wadzą
i wiedno są w zgòdze,
a snôżich słów pòslésznotë ùżiwają
nié blós òd swiãta
le na co dzén.

Witają wszëtczych: dobri dzén,
żegnają: do ùzdrzeniô, abò òstanicë z Bògã.
Czesc jedno drëdżémù gòdają
przë kòżdim spòtkanim
i przeprôszóm jak je trzeba.
Dzãkùjã, Bóg zapłac i proszã rzekã kòżdã razã,
a jak chto czichnie zarôzkù na zdrowié pòwiedzą,
bò i za czym tu żdac
z bëlną òdpòwiedzą.

Jak chto w pòlu robi, to Bòże pòmagôj
piãkno pòwiôdają.
Przë mòltëchù nie zabôczą
ò Bòże przeżegnôj,
co w pòlaszëźnie òznôczô „smacznego”.

Dobri wieczór witają
czedë cemno przinôdzą,
żeczã dobri nocë,
jak sã spac ju kładą.

Czë to są janiółci,
czë pò prôwdze dzecë?

Tak pòslészne dzôtci
wcale nie są z bôjczy,
leno słowa, chtënych ùżiwają
są jak zaczarzone klucze
co òdmikają
nawetka nôbarżi zadzerwiałé zómczi.

Czarë

Chtëż przed szpéglã dzysô stoi,
jaczés dzywné minë stroji?
Włosë nieùczosóné, sęczenka pògniotłô i ùczapónô!
Mëma jaż za głowã sa chwôtô.
Chto to je?
Gdze òsta mòja córeczka,
je to mòżno, że chtos jã pòdmienił mie?
Jenë, jenë, co terô mdze!
Nie dérowa długò,
wróca z kąpnicë prôwdzëwô mólô dama:
twôrz ùmëtô, włosë ùczosóné,
sęczenka czëstô, wëplatowónô.
Jak terô w szpédzel przëzdrza sã,
ùsmiëwk rozjasnił ji twôrz.
Mëma tej rzekła:
terô pòznajã swòje dzeckò,
to doch je mòja kòchónô córeczka.

Taczi knôpik

Jeden knôpik
nikògò nijak nie słëchôł,
czëł dobrze, jak miôł co dostac,
leno, czej miôł co zrobic,
bël czësto głëchi.

Pò sto razy ò wszëtckò
prosëc gò bëło trzeba,
a òn i tak nick nie czëł.
Wiôlgò z nim bëła biëda!

Jaż tatc pòwiedzôł:
kùńc taczych pòstãpków,
tak dali bëc ni mòże!
Mùszi bëc jinaczi!

Òdtąd nicht knôpika nie wòłôł
i ò nick nie prosył.
Jak chcesz bëc sòm sobie,
òstón głëchi...

Zasromił sã tedë baro
swòjëch starszich przeprosył
i... cëdowno òzdrowiôł!
Wicy ju nie ùdówôł, że je głëchi.

To jô

To są mòje rãce,
to są mòje nóżczy,
to je mój brzusk,
a w nim pãpùszk.

To szēja, to głowa,
to òczë, to ùszë,
to nosk, a to gąbka,
to są mòje włosë i snôżô frizura.

Piãkno sã przëwitóm,
pòdóm rãkã prawã,
tej sã ùkłoniã
i z ùsmiëwkã na twarzë
pòwiém „Dobri dzén”.

Jak chcesz bëc pòslëszné
to zrób tak, jak jô.

Jigrë

Bal przestrojinców

Dzysô je w szkòle wiôldzi bal,
przestrojincë przyńdą nań.
Bãdze słoń z rórą miast trąbë,
Zorro w masce i kòt w bótach.
Wróżka, kòminiôrz, pòlicjant,
nurk, królewionków piãc, kòsmita
i jesz wiele rozmajitëch gòscy tu zawitô.
Bãdą jigrë, smiéchë, tuńce.
A jak skùnczi sã ju bal,
wszëtczim bãdze përnã żól.

Do pôrë

Prawô nóżka, lewô nóżka
to je nôlepszô pôra.
Mòże chòdzëc, maszerowac,
biegac, pòdskakiwac,
jachac na kòle, skakac na skôczónce,
kòpac balã, grac w klasë, tuńcowac.
Prawô nóżka, lewô nóżka,
wieczór je ùmij i hòp do łóżka!

Jigra w pąktë

Roslë sobie w lese grzëbë
prôwdzywczì i gãsé pãpczi
i pòtrus rósł czerwòny
co bielëchné miół pąktë.

Hop, hop trala la,
kòzdi mòże w pąktë grac.

Jaczé fejné to òbùcé
co pòtrus mô,
zôzdrozca mù makówka
terô w pąktë grô.

Hop, hop trala la,
kòzdi mòże w pąktë grac.

Nasta prawie takô móda,
wiôldzé pąktowanié.
Mògą piedzi bëc na noskù,
abò w pąktë òbleczenié.

Hop, hop trala la,
kòzdi mòże w pąktë grac.

Ten chto z nama zagrac chce
mùszi jaczis pąktë dac.
Takô jigra pòwiém wóm
to je redosc, spróbùj sóm.

Hop, hop trala la,
kòzdi mòże w pąktë grac.

Kònik na biegùnach

Jadã na kònikù drzewianym,
spòd biegùnów sěpiã sã skrě.
Trzimiã za grzëwã mòjégò hiszka,
cěż to za jazda je!

Jadã na kònikù drzewianym
że tuńcěje pòdłoga, pòsowa i scaně.
Drzewiany kònik – snôżô zabôwka –
sygnie blós mòckò za grzëwã sã trzëmac.

Kònikù drzewiany,
tak pëszno sã zybac òd scaně do scaně.
Smiejã sã, ceszã i redějã tak,
że mògã jachac w dzecynny fantazji swiat!

Krôsniãta

Môłi ludkòwie na stółczkach sedzã
i przë stoliczkach pòłenkò jedzã.
Mòlinczé łëżeczczì w rãczkach trzimają
z mòłëch miseczków zupkã zjôdają.

Jak sã ju najedzã
to na szpacérã chãtno wëchòdzã.
Krôsniãta baro ò zdrowié dbają,
dlôte tak długò na swiece żëją.

Jak chto nie wierzi
niech zamknie òczë,
bò tedë nôlepi
mòże krôsniãta òbaczëc...

Mòja òrkestra
(dlô Wartka)

Lubiã na bãbenkù grac:
bùm, bùm, pac, pac!
Talérze brzãczą tak: bùch, bùch, trach, trach!
Tambùrino graje: czaps, czaps, czaps!
Zwónczi zwòniã: dzyń, dzyń, dzyń,
a cymbałczì: plim, plim, plim!
Klekòtka klekòce: rims, rims, łubùdu!
Fějną òrkestrã móm
i na wszëtczim grajã sóm!

Redosc
(dlô Zužě)

Jem wiesoło jak mòtilk,
abò jak ptôszk
co skôcze pò dróce.
Tak mie sã
chce wiedno smiôc,
że stark nazéwô
mie smiészka.

Spiewac též jô baro lubiã:
doma, w szkòle, dze sã dô.
Je redosné mòje žěcé,
bò smiéch i spiéw
je czãsto w nim.

Chòcbě wiater,
chòcbě deszcz,
chòcbě czôrné blóně běłë
wcyg na niebie,
Smiéchã je rozněkóm
i redosc rozsejã wkół siebie.

Bò chto sã lubi smiôc,
chto jinym redosc dôwô,
ten dobré serce mô
i sóm je baro szczestlëwi.

Saniówka

Jedze saniówka, jedze,
a dzôtczi sã ceszą.
Zwònią zwónczi, zwònią
sóneczczci sã spieszą.

Czasã chtos ze sónków
na biôłi snieg spadnie.
Chùtkò sã pòdniese
i zarô nazôt sadnie.

Òj saniówka, sanica,
sniegòwô ùcecha.
Swiat zaczarzony na biôło
tak pëszno skrzi.

Pò prôwdze nie wiém,
czë sanica i biôłosc
to jawa?
Czë na jawie snik?

Wesołi swiat

Skôcze Ala,
Skôcze bala,
Skôcze żaba,
Skòcze kòt.
Terô wszêtczim sã wëdôwô,
że swiat całi skôcze mët.

Mòje nòżczy téż chcą hòpsac
na skôczónce,
na zelony,
mitczy łące.
Jeden, dwa,
Jeden, dwa,
Je wesołi całi swiat!

Zëmòwé jigrë

Przëlecałë skrzidlaté janiółczi
prosto z nieba
przëniosłë na zemiã
biôłé gwiôzdczi pùchòwégò sniegù.
Bãdą terô dzôtczi lepiłë snieżélca,
Bãdze jim wiesoło,
smiéchóm, tuńcóm, jigróm
nie mdze kùńca.

Na sóneczkach, pùrgach, chùtkò
z górczi na dół
jadą na miónczi
tak piãkno sã bawią.

A jak sã òcepli i sniéğ bãdze tajac
strédźi wòdë pòplëną
zëmã wezną z sobą,
janiółczi òdlecą...

Chòc bãdze kask teszno
Nie jiscë sã baro.
Za rok znôwù bãdą jigrë!
Za rok znôwù bãdze biôło!

Ò kaszëbsczim swiece

Bana z lëtrama

Jedze bana, cãżkò pùchô,
Szesc wagónów cygnie w przódk,
W nich kaszëbsczé lëtrë jadą
I wżerają co je lóz:
Ã blewiązką wcyg wëwijô,
Ë swé pãktë trzimie dwa,
Ë swój sztriszcz przed wiatrã chróni,
Bò sã nie chce zmienic w e.

Ù i ò téż jiwer mają,
Że jich sztriszcz z lewi stronë
W prawi nórt sã przesuwają.
Blós ô (z daszkã) cëchò sedzy,
Bò jak chto mô bëlny dak,
To mô bezpiek, a nie strach.

Jak ne lëtrë na plac wjadą,
Na szkòłowi snôzi mól,
I je dzôtczi do se wezną,
Bana rëgnie w dól.
A w wagónach lëtrów szesc
W przódk sã chwatkò rwie,
Bò jesz wiele jinszych dzôtków
Znac je baro chce.

Kaszëbsczé smaczczì

Wszëtkò jedzenié je smaczné,
leno niech kòzdi, co chce, gòdô:
dlô Kaszëbë nad pùlczi ze sledzama,
plińce z bùlew, òkrasã, brzadową i wrëkòwą zupã
nick lepszégò nie dô!

Môli ricérz

W bôjkòwim swiece bôjkòwé žécé,
bôjkòwé též przigòdë.

Jô jem òdwôžny ricérz bělniôk,
z wszëtczim sobie dóm radã!

Ùretóm królewiónkã
i zapadli zómk.

Strasznëch ùkôzków sã nie zlãknã,
to przestrojińcë są.

Mój miecz to mòwa starków,
a jô jem ricérz môli.

Taczé dzeckò, co pò prôwdze
niczegò sã nie bòji!

Mòwa

Chòc jem jesz mólò
i niewiele móm lat
pò kaszëbskù chcã kòrbic
jak starka i stark.

Cëż w ti mòwie naszi je,
że tak cygnie nas do se.
Kaszëbsczé zwëczy, mùzykã, spiéw,
lubiã tak baro, że jaż bierze dzyw!

Jak ùczëją mòje słowa
Starka, stark, mëma, tatk
gwësno ùceszã sã baro,
że pò naszémù gadac chcã.

Ta mòwa to je dór,
co nas parłäczy i prowadzi,
Kaszëbskò mòwò kòchóm Ce
i dlòte Të nie zadziń!

Ò przyrodze

Czādë rokù

Zymk zelony jak pierszé lëstë,
lato ceplë jak parmienie słońca,
jesień òd wielënë farwów gnie sã,
a zëma w biôlim kòżëchù
rôczy do mroznégò tuńca.

Deszczik

Padô deszczik kap, kap, kap.
Mòkri je całi swiat.
Skôczą pò deszczu zeloné żôbczi,
skôczą przez plëtë wesołé dzôtczi
chlap, chlap, chlap.
Mòkré bôtë, mòkré nóżczy,
leno w taczi dobri jigrze
nick dzôtkóm nie przeszkòdzy.
Kap, kap, kap, chlap, chlap, chlap
tak cëdno mòkri je dzysô swiat.

Drzewóm

Drzewa wiôldzé, stolemne
co kòronama sygają nieba
stoją jak pòmniczi
za wszëtczé prziińdné zasłudzi:
wëgódny stółk, mòcny stół,
kòlibkã, rómczy swiãtégò òbrazu,
krziż przë drodze, ławã,
mądré ksążczy.
Drzewa szëmią
spiewają piesnie zeloné
ò lese snôżim,
ò lese wiôldżim,
ò lese zaczarzonym.

Dwanôsce pětaniów

Co stēcznik dlô dzecy mô?
Sniég biôli, letczy jak pùch,
jesz sònczi i zëmòwé zwónczi.

A gromicznik co dzôtkóm dô?
Lodowé pipě i pùrgówkã slěską mô.

Strëmiannik co dac mòże?
W marcu jak w garcu, kask sniegù, kask słunka.

A co lżëkwiat dlô nas mô?
Pierszé kwiatë, chòc jesz w sniegù, i pierszych ptôszków spiéw.

Co za pazëchã skriwô môj?
Òkróm słunka dô kask cepla i zelonoscą òbsëpie swiat.

Cëz czerwińc przëniese? Ni mòzëmë sã doczekac!
Kùńc szkòłowégò rokù, òdpòczink w lece
i pòrcjã pòtròwniców ze smiotanã – jaż slëna lecy.

Leno co dali, co dali?
Dali lëpińc zapòchnie lëpã i pierszé latosé jabka nama dô.

Co jesz, co jesz, sã pitóm?
Zélnik zesecze zbòża, kwiatë i zela dlô nas mô.

Ni mògã sã doczekac, co jesz sã bądze dzało!
Séwnik przëwitò szkòłowi rok i zalilewią sã wrzosë,
pòmale zbliżò sã kùńc lata.

Co pò nim mdze?
Rujã pòmalëje lëstë na drzewach i jesz kòsz grzëbów przëniese.

Czë to ju kùńc?
Nié! Jesénym wiatrã smùtan nêkò lëstë pò lese,
zapòli znitë na grobach, swiat pòsmùtnieje, kùńczy sã
farwnò jesén.

A czim gòdnik nas zaskòczy, co w tim miesăcu mdze?
Zëma w biòlëch rãkawicach cëśnie sniegã i Gòdë przëniese.
Na dankã i dôrënczi zdają terò wszëtczé dzecë.

Dwanôsce pětaniów dzecë zadalë,
òkrãgli rok zmiescył sã w nich całi.

Jablónka

W naszym ògródkù
jablónka rosce,
czerwioné jabùszka mô.
Pòmôgóm tatkòwi je zrëwac,
chãtno je pózni zjém.
Jabùszkò reno,
jabùszkò na dobranoc,
bò w nim witaminczi są.
Dlôte jédz jabùszka kòzdi dzén!

Krëjamnota mlëczów

Jednégò dnia
zazłocëła sã łąka całô
jakkbë tësące słunôszków
na nią nôgle spadło.

Ne słunôszka na łące
tëż parmienie mają,
leno nie grzeją,
bò są za malinczé.

Za to òczë ceszą
i tak piãkno wëzdrzą.
Wiónczi, miód i wino
mòże terô robic,
mùszi sã pòspiôc
bò czarë chtos rzucy
i kwiôtkóm ùroscą piórka
dlô pisklãtków na pòdëszczy.

Czasã znôwù gôdają,
że tak wëzdrzi chłopskô sztabilnosc...
Jak wiater zawieje,
piórka w dól pòleczą
Łąka smùtnieje
z żôlu i tesznotë
tak snôżo bëło mienic sã farwama złota...
Nie wiém kùli w tim prôwdë,
a kùli blós szpòrtów.

Macejka

Nie wiedzec z jaczi stroně kwiatnika
jak dzén jù spac sã kładze
słodką pôchą rozmieją zaskòczęc
lilewé kwiôtczì, përnã bële jacé...
Jaż róże są zôzdrośné, bò jich nicht nie chwôli.
Jak taczé mało atrakcjowé kwiôtczì
mògą pôchniãczkã zachwòcęc całi ògród i òkòlè...

Marzëbiónka

Kòchô, lubi, szónëje...
Sto drobnëch lëstinków marzëbiónczi
prôwdã ce òdkrëje
i pòwié chtëren nie chce,
chtëren mani,
a chtëren szpòrtëje.
Lëstk pò lëstkù wëriwóm
i cëché słowa szepcã z nòdzejã
Czë tã mie kwiôtkù
wëwróziš kòchanié,
czë rozstanié i łzë...
Marzëbióнкò mòłò
mòže jò sã w tim rechòwanim zgùbia,
wëszło, że szpòrtëje,
A jò gò tak lubia...
Splecã sobie wióнк biôłi jak sniéг
na głowã gò włożã
i naceszã sã dzéwczëcã redosçã.
Marzëbióнкò biôłò
kwiôtkù z naszi łączi
dzysò jiné dzéwczãta so wróżã
i zaplôtają wiónczi.

Prôwda ò mòtilach

Jô czëła, że mòtile
są pòsłańcama nieba,
To janiolë na zemiã je pòsyłają.
Wszëtczé mòtile dobro i szczescé
lëdzóm przënôszają.
Tuńcëją w ògrodze,
cekawò w òkna zazérają,
bò chcą wiedzec kòmu mùszi pòmòc.
Późni w niebie złożą rozrechùnk janiolóm,
czë dobrze spëłniłë nadanié.
Jak òbaczysz mòtila,
pòmëslë sobie
że òn przëlecôł tuwò dlô cebie.
Skòrno janiolë na szczescé je wësyłają
nie dzëwta sã, że tak wiele jich czasã je
tam dze mòtile lôtają
tam sã lëdzóm darzi,
tam niebò mô bôczenié
i stoi starżą.

Wiodro

Padô deszcz, kapie deszcz.
Tëli plëtów, môlech błotków
napadało dzys dlô dzôtków.
A pò deszczu wëzdrzało słunkò,
tãga mòst zbùdowa
z nieba jaż na zemiã.
Pò tim mósce pùdą dzôtczi
òbezdrzec swiat całi.
Mòże sã dowiedzą,
skąd sã bierzą wszëtczé cëda,
te wiôldzé i te môle.

Zymkòwô szpacéra

Szukómě znanków zymkù
w pòlu, na stegnie, w lese.
Wszãdze dokòła
bòcónim klekòtanim
dłudżégò sznobla
pòmión plotkã niese
ë skòwronczi wòlò,
że mrówczin kòpc ju òżël,
że leszczënë żółto są òbùtë
a wòniò zbùdzëła spiącë pszczołë.
Zëma sã mòże spac pòłożëc,
dosc długò nama sniegã
cëska i sã gòrza.
Zymkù w zelonosc przëòblokli,
parminiã słuńca wëzłócony.
Wez złoty klucz w swòje ręce
ë òdemknij kwiòtkóm ë lëstkóm
nabrzëmiałé pãczczy.
Niech sëła twòja
nas téż òbùdzy.
Czas zabòczëc stòré sprawë
ë nowé zacząć żëcé.

Ò zwierzętach

Bôjka ò trzech kòtkach

W jednym miesce, na ùlicë Mëszki numer jednôsce,
mieszkałë trzë kòtczi: czôrny, rudi i biôli,
chtërne baro bawic sã lubilë.
Rôz wlazłë w miech z mąką, a jak wëskòczilë,
to wszëtczé kòtë bëlë czësto biôlé!
Te trzë biôlé kòtczi szłë so szpacérkã.
Pòtkalë mëszkã, ò zdrowié jã spëtałë.
Mëszka na pògòdajczi nie czeka,
leno chùtiszko ùcekła.
Kòtczi szłë so dali.
Doszlë do fòntanë, gdzie ribków szukałë.
Jak wskòczilë do wòdë, blós żòbkã ùzdrzałë.
Wëlazłë z wòdë kòtczi trzë: jeden bël czôrny, drëdzi bël rudi,
a trzeci biôli, jak przódë.
Bëlë terô mòkré i dodóm chùtkò nëkalë,
żebë sã wësëszëc.
A że swój adres baro dobrze znałë,
òd razu na mòl trafilë,
nigdzie nie bładzëlë.
Mieszkałë so dali na ùlicë Mëszki, numer jednôsce,
ne wiesolë kòtczi: czôrny, rudi i biôli,
co sã nie zgùbilë nawet w wiôldzim miesce.
Chto swój adres bëlno znaje,
wiedno dodóm trafi.
Wcale tu nie bajóm.

Brzåtwa

Kòzdi mô jaczéğòs zwierza:
Stach mô tósza,
Dark mô kòta,
Jòzk papùgą pëszni sã.
Asza mô trusa, Karólk mësz.
Jô bë téz chcôł zwierza miec!
Wiôldzé szczescé mie pòtkàłò,
złotą ribkã móm!
Òna ju spełnia mòje zëczbë,
bò òd dzysô nie jem sóm!

Drëch

Rôz do szkòlë przëszedł tószt,
leno ùczëc sã – ani rusz!
Szukôł, wãchôł, gònił pò szkòle.
Jãz w kùńcu zaszczekôł tak:
Ni ma tu czasã mòjégò Tómkã,
haù, haù, haù?
Timeczasã zazwònìł zwónk,
ze salë wëbiegnął Tómk.
Tószt przëskòczył do Tómkã,
a że ùczbów ju bëło kùńc,
na szpacér razã mòglë wińc.
Mùszã tuwò wszëtczim rzec:
Miec prôwdzëwégò drëcha
to baro wòznô rzec.

Jak tósz z kòtã

Kòt i tósz nie żëją w zgòdze,
ò tím kòżdi wié.
Leno jak tu przinć do rëchtu,
jak jeden pchch!, a drëdzi wr!
Szczekò tósz, bleczy kòt,
ten za ògón, nen za ùchò,
jeden drapie, grëze drëdzi.
Nijak sã ni mògã zgòdzëc!
Leno mlékò i gnòt
zakùnczëlë sztrid.

Kòżdi przë swòji misce sedzy
Kòt mlékò chlapie,
Tósz grëze gnòt.
W taczim ùbëtkù
pròwdã gadac
jò dostòł (dosta) téż aptit!

Jónk i kòtë

Jeden, dwa, trzë, sztërë,
bleczą głosno kòtë môle.
Mléczka napic bë sã chcałë.
Przëszedł Jónk, mléczka wlół,
kòtë pilë, a òn zdrzôł.

Lěst

Kòchónô Starkò!
Móm môleğò kòtka.
Kòtk skôcze, drapie, pije mléczkò,
bawi sã kłabkã wehně
i mô taczé snôzé zeloné slépka.
Jak gò mùjkóm,
mrěczy sobie pò kòcémù.
Kòchónô Starkò!
Bělnò swòjégò kòtka dozéróm
i pamiâtóm Twòje słowa:
zwiérz to nie je zabôwka,
to žějacô jistnota.
Dlôte mùszi sã nim òpiekòwac.

Môlé kóleczkò

Môlé kóleczkò,
wiôldzé kóleczkò,
przë môłim –
z prawi stroně ùchò,
z lewi stroně ùchò,
z prawi stroně trzë wàsë;
z lewi stroně trzë wàsë;
przë wiôldzim –
ògónk zakrącony
i je kòt tělã òbrócony.

Na pòdwòrzim

Kùr nas bùdzy ò pòrénkù,
kòt, czej nie spi, gòni mészë,
kùra jôjka niese.
Tósz pilëje chëczy,
krowa dôwô mlékò.
Gàsé pióra na pòdëszkã
kòzdi chcôłbë miec.
Òwca w wełnã je òbùtò
na stréfle dlô ce.
A gùlòk głosno gùlgòce:
gùl, gùl, gùl, kòzdi zwiérz
wôżny je na swiece.

Pajk - artista

Taczi pajk to dopiérze je artista
kněpczi snôzé robi,
ùstrojiwô, plece, cěděje.
Leno wiedno przë robòce
mëśli ò jednym:
dze pówiesëc plotlé cěda,
żebë wszëtcë je widzelë,
Mòże cos sã ùdô przedac...
Darmò czekô,
nicht dokôzów kùpic nie chce.
Mùchë równak sã pòznałë
Wcyg nym kněpkóm ni mògą sã nadzëwòwac
Corôż blëżi pòdchôdają
cenką pótka dotikają...
jaż w kòrónkòwé sécë na kùńcu wpôdają.
Nasz artista głodny nie mdze
ùplotë mù służą dobrze.
Chòc mùchë w séc sã zaplătają
to wcyg jã pòdzywiają.
Tak czasã w żëcym je:
co dlô pajków je dobré,
dlô mùchów mòże sã skùńczëc zle.

Tocz k wanożnik

W naszym ògródku zamieszkôł kret
i grëpã kòpców zbùdowôł wnet.
Mëma sã jiscy, co terô mdze,
ten toczk nóm wszët看 wëkòpie.

Òj, krece, të nasz krece,
nicht w ògródku ciebie nie chce!
Terô je ciepło, ferie wnet,
mòże wëjedzesz w daleczy swiat.

Tocz k wziął swój kòferk i kapeluszk,
fòtoaparat, słuńcowé brële.
Przeróżnëch krajów zwiedzył kòl sto,
òstôł wanożnikã, że ho,ho!

Bél w wësoczych górach, w pùstinnëch piòskach szuńcowôł,
tam kòpców narobił, kùli chcôł.
Płiwôł pò òceanach, mòrzach i rzékach,
pò pròwdze robił za mòrszczégò wilka.

Wrócył na jeseni, czej ògródk pùsti bél,
wëkòpôł sobie grzëpã i ùmączony w ni légl.
Mòże toczk wanożnik za rok zrobi tak,
że z nowa wërësi w daleczy swiat?

Wëzgódka

Czej je malinczi,
pije mlékò.
Wiôldzi chwôtô mészë.
Jãzëkã całé cało mėje,
òpòcuszkù wiedno chòdzy,
tak że nìcht gò nie ùczëje.

Zwierzińc

Jéz frizurã nosy na jeża,
lasowim diktatorã módë je.
Dżek pò lese nêkô,
smaczków sobie szukô.
Lepi gò òbchadac z daleka
i na pòtkanié z nim nie czekac...
Wewiórka jak w cyrkù skôcze,
baro dobrã pamiãc mô.
Z turnówczy gwësno szóstkã dostónie,
bò skrãtnô je jak nicht.
Lës chitrzela zatacył sã gdzes,
szêkòwno rudã tępą zamiôtô swòjã chëcz.
Zajk nadstôwiô dładzé ùszë,
mòże cos sã ùdô ùczëc?
Sarnë bëlno ò kòndicjã dbają
dlôte tak czãsto ùcëkają...
Sowa pò nocach łukô,
ùczniów do swòji szkòtë szukô.
A dzãdzôł w drzewò klepie rôz pò rôz:
Las to najô zwierzãcô chëcz,
Blós w lese rozmiejëmë żëc!

Ó ptôszkach

Dzëwé gãšë

Dzëwé gãšë, szaré pile
skądka wa lecyta?
Czë wa tuwò, w najich stronach
długò zabawita?
Gãgòlenié czëc je z nieba,
to na pòwitanié.
Zymk i lato chùtkò miną,
a jak zaczną sã ju chłodë
pòlecyta w swiat daleczy.
Pùsto tuwò bãdze.
Blós szaré piórka pò waji òstóną
co wa zgùbia pòd lasã.
Dzòtczi je nalézą i dodóm przëniesą.
Szaré gãšë, dzëwé gãšë
czemù jesta wcyg w drodze?
Niech skrzydła waji niesą
w te jiné, nieznóné stronë.
Blós wrócta tu na zymkù,
blós bãdzta znôwù z nama,
bò tu doch je jak doma.

Gòłąbczi

Lecą gòłąbczi pòd chmùrą,
jedne kàsk niżi,
a drëdżé górą.
Lubią groch i òkrëszënë chleba,
przëgrëchùją zakòchónym.
A twój lëst zaniesą tam
gdze pòtrzeba.

Krëczy

Krëczy na czôrno sã òblokłé
òd głowë do ogóna.
Kraczą jak to krëczy w zwëkù mają.
Leno nicht nie wié
ò czym tak krakają...

Kùkówka

Kùkówka w lese kùkô
gwës pùstégò gniôzda szukô.
Tam jôjka swòje zniese.
Kùkówczën nalôzk jiny ptôszk wësedzy,
jiny òbjimnie gò dozdrzenim
i w swiat pòprowadzy.
A jak pierszi rôz zakùkô
bôczë, żebë miec chòc grosz w taszë.
Bò jak gôdô rzeczónka:
bez dëtków bãdziesz całi rok,
biédné przinądą czasë...

Paw

Paw swòje pióra stożi,
czëp na głowie nosy,
ògón jak wiejôk rozłóżył,
na nim łuszczą òczë pawie.
Zelenoscą, mòdroscą i złotã rozmieje nas òczarzëc.
Paw - bùszny ptôch,
czasã krzëczy głosã pawim:
"Tak snôżich piórków ni mô pò prôwdze nicht!"
Blós paw, nen królewsczi, cëdny ptôch.

Ptôszk

Rôz na płoce ùsôdł ptôszk
głosno spiéwôł trile.
Tak nóm widzôł sã ten spiéw,
že mĕ jaž kòskelĕ.

Sowa

W cemnym lese mieszkô sowa.
W dzén w wëtrëpie drzéme
a czej miesądz na niebie zaswiécy
òtmikô sowié òczë
i zarô pòlecyc na łowë ò szaròkù.
Dzén ji do spaniô słuži,
a òb noc mô wiele prôcë.
Sowa - mądrô głowa.
Czë to blós rim,
czë jakô prôwda krëje sã w tim?

Sójka

Chca sójka òdlecec w daleczé kraje,
jakòs ji sã nie ùdało.
Lata bëło kãsk szkòda,
na jeseni mùsza sã z drëchama pòżegnac.
Jesz brzusk nafùlowa przed daleką drogã,
późni żdała na lepszé wiatrë,
na snôzi dzéń, bë kùreszce wërëszëc w swiat.
A czas ùmikôł i spòdł pierszi snieg.
Sójka pòmësła:
nie bãdã doch òb zëmã tak dalek leca!
Wcyg w daleczé kraje sã wëbiérô,
leno na czas zebrac sã ni mòże
i na późni òdkłôdô wanogã.
Tak òd zëmë do zëmë
ùdôwô ji sã jakòs przeżëc...

Sroka

Sadła srocza na płoce
w czôrno-biôłim frakù.
To le nie je tak, nosëc wiedno frak...
Nibë piórka swòje czëszczi,
leno jednym òkã dokòła blòskò i
òczë przëmikò,
swiécëdłów so szukò.
Lubi złoto i strzébro,
wszëtkò co migòce i sã szkli.
Chãtno cos tam zwãdzy i
zarò zwiornie z tim.
Srokò, srokò nie ùcékòj,
òddòj to, cos wżãła!
Sroka leno zaskrzeczała i
flot òdlecała.
To le nie je tak, nosëc wiedno frak...

Strusz

Strusz je méstrã w bieganim.
Mô snôžé òczë, jak jakô pani.
Czedë përnã pòstoji
òd razu zjimô gò strach
i głowã w piôsk chùtkò chòwie.
Taczì wiôldzi, a dërch czegòs sã bòji.
Co ò tim mëslec, sama ju nie wiém...

Trulôcz

Trulôcz na dłudżich nogach
bùszno szpacérëje,
krzëczy wniebògłosë
klangòrã wiesołim.
Swòje szaro-strzébrzné piórka
pëszno nosy.
Jak w niebò sã ùnôszô
dzyw wszëtczich bierze.
Taczy wiôldzi, a lôtô jak mòtil
zwiéwno i letëchno,
chtëren prawie nick nie wôżi...

Wëliczónczy

Aùto, kara

Aùto, kara, brika, wóz,
chto dzys Cebie bãdze wiózł?
Abò Tě, abò Tě,
a jak nie chcesz,
wěbierz mie.

Bleczi kòza za stodołą

Bleczi kòza za stodołą,
wilk so òstrzi kła.

A kòza rap, cap!

I ùcékô w las.

Dôwno temù

Dôwno temù, dalek gdzes
mieszkôł sobie kòt i pies.

Pies gònił kòta,
pùjk łapôł mész.

Jak mie nie dogònisz,
pierszi òdpadniesz!

Jabkò na drzewie

Jabkò na drzewie,
sliwka w kómpòce.
Na kògo wëpadnie,
ten mùszi pòdskòczëc!

Pòj do mie

Pòj do mie, pòj do mie
abò jò do ce.

Razã sã zabawimë
i wiesoło mdze.

Mòje nóžczy

Mòje nóžczy baro džibczé

mògą skakac kùli chca.

Jeden, dwa, trzë, sztërë, piãc,

czë Të též môsz skakac chãc?

Słoń

Szedł rôz słoń
jeden, dwa, jeden, dwa.
Pòmalinkù, pò përzinkù
trąbą rëchôł w górã, w dół,
jeden, dwa, jeden, dwa.
Chto rozmieje zrobic tak?

Stoji kùrk na dakù

Stoji kùrk na dakù,
wcale ni mô strachù.
Wòtô głosno kikiriki!
Chto nie wierzi,
bãdze szukôł!

Ò dzecach

Bez swiat

Jesz tak niedôwno
za rączkã
na krótczych nóżkach
przeziérzôł człowiek swój malinczi swiat.
Jak w ny tasce bez ùcha
szmaka zbòżowô kawa,
a swójjszi chléb z maslã
lepszi bël jak kùch.
Z pùpkã na klinie
zaslëchónô w snôzé bôjczy mëmë,
bezkłòpòtno, bez jiwrow, smùtków i wòlnô jak ptôszk
Mëslôł malinczi człowiek, że wiedno bãdze tak.
Dzeczyjnë lata dôwno minãlë
Jaz w òkù krący sã łza...
I sã wëdôwô jakbë to wczora
wãdrowôł człowiek
i pòznôwôł swiat.

Mòje dzecë

Mòje dzecë są jak ptôszczy co sã uczą lôtac.
Jô blôs dôwóm jim dozdrzenié.
Tej sej jaczi skrzidło stłécze,
chòc móm wiôldzé bôczenié,
òwijóm òbòlálé placë i ùlżã cepłim słowã.
Czedë jinąd jak nôparté,
dostónie pò dzobie,
chòc baro kòchóné.
Co le mało smiéch je częc na najim latawiskù,
zwòni, brzãczy zwónuszkama
gąbków dzôtków, dzobów ptôszich.
Dërgòce, gëldzy serca,
rzeszi rãce, płacë skrzidła.
Smiejemë sã!
Bò jak sã smiejemë
jesmë tak bliskò
jô i mòje dzecë,
że nawetka strëga
niewidzałégò lëftu midzë nas nie wlecy...

Pëtanié

Spëtało mie dzeculkò

- Czë Wastnô lubi dzecë?

- Baro, jem odpòwiedza,
jak nic jinszégò na swiece

Òne są czësté ë prosté

òne w bawelnã nic nie òwijają

òne swòje serce na rãce trzimają

òne mają gãbczi co pròwdã pòwiedzą

ë òczczy co wszëtkò widzą

jak pròwdzëwi aniół.

Jô òd nich sã wicy ùczã

nizli òne òd mie.

Cëż wësoczé szkòłë,

przezëtóné ksãdзи,

jô chcã jak ònë

mëslec sercã ë sercã wzérac

ë to nas nôbarzi parłãczy.

Te, chtërne kòchóm

Te, chtërne kòchóm

dodôwają mie sëlë.

Òkrągłi pësëczk Julczy ceszi baro,

Michasza we mie

jak w òbrôz wżérô,

Jolka nie zlôżô z klina,

Natalka mądrze òpòwiôdô

Czasã nawetka chcą, żebë na sztót bëc jich mëmą...

Lidka kòchô

jakbë taczé mia wëpëlnic nadanié

Agatka piäkno sã klóniô

a Zuza mie skruszô kaszëbską mòwą

Dzâkùjã za Adriancki, Emilcki, Mòniccki, Paulincki,

Olë, Marcyszë, Łucjë, ceplé rączcki,

za Filipa, Bartosza, Dominiczka żëczlëwé słowa

Jesz tëlì tich mionów...

Czë to wiérzta czë lëtaniô?

Sama nie wiém.

Żëcé pò krôj wëfùlowóné miłotą

prostą i szczerą jak serca dzôtków.

Niczegò ni mùszã żalować.

Dzôtczi lékarztwò na smùtcki i żôle

Chòc tëlì ju minãło lat,

Z wama jô nigdë nie bådã stôrô...

Jiné wíertzë

Farwë

Czôrné ptôchë pòzlecalë
a tej głosno zakrakałë:
czôrné niebò, czôrny las,
czôrnô wòda, czôrné kwiatë,
czôrné słunkò z czôrną blóną,
czôrny, smùtny dzień.

A jak dzôtczi przënëkalë
ze smiéchã i spiéwã,
taczì swiat ùzdrzałë:
mòdré niebò, las zelony,
strzébrznô wòda, farwné kwiatë,
złoté słunkò,
farwny, snôzi dzień.

Czôrné ptôchë wëpłoszimë,
niech òdleca dalek stąd.
Më farwama sã ceszimë
i kòzdim zwëczajnym dniã.

Janiół Redoscë

Janiół Redoscë
mô włosë rozwióné
i skrzidła përnã rozsorzóné.
Òn mô bënëmnì redosny żëwòt,
nijak nie biwò zajiscony.
Janiół Redoscë
snôżi, cëchi, niewidzali,
nie spùszczô nas z òka
i skrzidlama òbjimô.
Szkòda, że na janielską mòwã
jesmë za głëchi...
Janiół Redoscë
chróni nas jak mòże
przed smùtkã i bólã,
przed ùpòdkã i łzama.
Janiele Redoscë,
niewidzali, snôżi, cëchi,
wiedno nas prowadzë,
wiedno bãdzë dëcht sprzëti.

Tidzén

Ò tim kòždé dzeckò wié,
že tidzén mò sétmě dni.
Leno jak jich miona bělno zapamiãtac,
žebě sã nie zmilěc i jich nie pòplãtac.
Pierszi je pòniedzôłk – zarô pò niedzielě,
wtórk je wtóri – to znaczy drědzi,
we westrzódkù dni strzoda stoi,
czwiôrtk je czwiôrti za régã,
a piątk za nim jakno piąti jidze,
jesz sobòta – czedě kùńczimě wszedną robòtã
i niedzela – co nie chce dzecy w szkòle.
I tak dzén za dniã nĕkô,
ani sã nie òbezdrzisz,
a ju nowi tidzén w pòszĕkù.

Jesz kąsk na wesoło

Ò Wartkù, chtěrnémù sygnie rôz rzec...

I jak tu ò Wartkù nie rzec chòcbě słowa,
co blós „nieùżiwóné” wiérztě czětô.
A do te chcôlbě mie dostac w darěnkù na Gòdë,
prôwdzëwé widzawiszczë – jô pòd danką, szlëfą przerzeszonô...
Mô knôpik apartné ùdbě,
tak fantazérowac ùceszno rozmieje,
że chòcbě człowiek nie chcôł, to sã smieje.

Ò Kùbie wòjôrz

A Kùba – môłi wòjôrz nieùlăkłi
wszëtkò co kaszëbsczé, kòchô baro.
Doma swòjégò bracyńka kaszëbic ùczy bez ùstónkù,
zadôwk na bëłnégò szkólnégò pò prôwdze mô.
Dlô Kùbë: dobri dzén, dzăka, do ùzdrzeniô,
to są słowa nié do zastąpieniô!

Ò Kacperkù gòdëszkù i Òliwce gòdëszce

Kacperk i Òliwka tak piãkno
pò naszémù rozprówiają,
że słëchac jich mòże bez kùńca.
Nowinów to ne dzecë znają:
to ò chòrim starkù, ò cotce z daleka,
ò nowòczasnym trekrze i kùrach zelononózkach,
co znòszają nôzdrowszé jòjka.
Wiedno nalézą cekawi témat,
leno nié taczì, co na ùczbie je...
Wcyg bają, bają i bają,
a drëchòwie jaż zamieniają sã w słëch.

Ò Jakùbie – znajôrzu mòwów

Jakùb – znajôrz mòwów
jak miesąców pò kaszëbskù sã naùczył
i wszëtczé pòsobicą nazwac rozmiôł ju,
tak snôżą dlô drëdżégò miesąca pòzwã dôł,
że „swiëcznik” miast gromicznika pò prôwdze bëc bë mógł.

Ò Milence lubòtnicë kaszëbsczégò jãzëka

„Jak jô lubiã kaszëbsczi jãzëk” – czãsto gòdò,
chce kaszëbic kòzdi dzéń.

Lubi piesniã „Mòje stronë”

i głosno spiéwô „Wiater sztormã z mòrdë dmie”.

Baro sã zdzëwiła, że na „mòrda”,

to tak pò prôwdze „norda” je...

Ò Bartkù dobrim drëchù

Bartek dobrą radã drëchòwi rôz dôł,
czej ten miast sedzec, dërno kòl łòwczì klãczył.
„Co tã tak klãczisz, wezże so jaczi stółk”.
Nen ze zrozmienim ùsôdł na swój mól,
a Bartek òd négò sztërkù wiôldzé pòslëchanié miôł.

Ò Dąbrówce mōli mrówce

Malëczkô Dąbrówka reno biegùlkô
z ùsmiëwkã zwãczno wòłô „Dobli dzén!”
A mie sã serce smieje i skrzidła rosą nieùzdrzóné,
bò za nią całé karno przedszkòłowników
witô mie z ùklónã i z rãczką do bómka wëcygnioną...
Móm szczescé, bò kòchóm dzecë
i móm miłotą òdpłaconé.